

The book cover features a dark, atmospheric illustration. In the center, a woman in a dark, form-fitting outfit stands on a grassy hill, looking towards a bright, hazy light source. She is flanked by two large, gnarled, leafless trees. In the background, several tall, slender, column-like structures with decorative tops rise against a cloudy sky. Numerous birds are scattered throughout the scene, some in flight and others perched on the trees or structures. The overall color palette is dominated by dark blues, greys, and blacks, with a bright white light source in the background.

PETER PAVONIČ

DETI ZATRATENIA

detektívny román

SAGA

DETI ZAKRATENIA

© 2022 Peter Pavonič

© 2022 Vydavatelství Saga

Cover design © František Hříbal

ISBN 978-80-974320-0-3 (tlačená kniha)

ISBN 978-80-974320-2-7 (pdf)

ISBN 978-80-974320-3-4 (epub)

ISBN 978-80-974320-4-1 (mobi)

Peter Pavonič

DETI ZABRAVENIA

KOŠICE
2022

Obsah

01	INTRO	13	02	OPĚŤ V KANCELÁRII	32	03	ŽENA V ČIERNOM	40
04	V NATÁLIINEJ IZBE	50	05	KONTAKTY NA POLÍCIU	60	06	POD	
	POHREBNÝM MESIACOM	71	07	TAAKE	76	08	PRSTEŇOVÉ PRÍ-	
	ZRAKY	94	09	PIZZA HAWAI	107	10	DETI ZATRATENIA	113
11	TAJOMSTVÁ	133	12	COR SERPENTIS	150	13	NOČNÉ MES-	
	TO	164	14	DÁVNE PRIATELSTVO	169	15	CIRCUS MAXIMUS	188
16	PO KONCERTE	214	17	STRATENÝ ZÁPISNÍK	222	18	ČUBÍR-	
	KOVÁ	228	19	OTCOVIA	246	20	VIDEO	261
			21	POSLEDNÉ DNI				
	NATÁLIE NEHILOVEJ	283	22	OUTRO	301			

*Prichádza noc
Vlci sa už zbiehajú
Zacítili krv
A prichystali hrob*

*Všetko to bol iba sen
Vrátim sa do prázdnoty
Kde tancujú mŕtvi
A kradnú môj posledný nádych*

*Sama na ceste do zabudnutia
Sa odovzdám rukám smrti
V nekonečnej temnote
Získa život nový zmysel*

*Zavriem oči a vkráčam do noci
Nech sa uzavrie kruh
Aby môj duch mohol blúdiť lesom
Naveky*

Posledný záznam v stratenom zápisníku Natálie Nehilovej
14. apríl 2018

1. KAPITOLA

INTRO

Obdobie po vydaní mojej poslednej knihy bolo pre mňa ako z rozprávky. Román sa stretol s úspechom, keďže ho napísal človek, o ktorom noviny nejaký čas predtým senzačne písali ako o podozrivom z brutálnej vraždy. Vydavateľ ma s knihou súril, vraj železo treba kuť, dokým je horúce, ale popravde, ani nemusel. To, že som mohol písať o vlastnej skúsenosti, navyše tak neveriteľnej a bizarnej, ma nakoplo ako nikdy predtým. Šesť týždňov každodennej práce, bez následného odležania textu a veľkých úprav, okamžité odovzdanie rukopisu vydavateľstvu, ktoré sa expresne rýchlo postaralo o zvyšok. Kniha vyšla presne osemdesiatpäť dní po tom, čo bol zadržaný dvojnásobný vrah a ja som bol zbavený všetkých obvinení.

Železo sme naozaj skuli, kým bolo horúce.

Keď sa koncom apríla 2017 objavila kniha na pultoch kníhkupectiev, išla na dračku. Pomohla tomu reklama, ktorá si dala záležať na tom, aby sa pripomenula moja nedávna minulosť.

Daniel Dársky sa vracia s mrazivým príbehom inšpirovaným vlastnou skúsenosťou!

Pravda či lož? Dárskeho nový detektívny román balansuje na hrane.

Literárna sved' spisovateľa, ktorý bol obvinený z vraždy!

Keď som uvidel reklamu s nápisom „Dostane táto kniha Dárskeho do väzenia? Už 25. apríla na pultoch kníhkupectiev“, začalo mi to pripadať prehnané. Nakoniec som to nechal na

Regovi, šéfovi vydavateľstva. Zdalo sa, že on vie najlepšie, čo treba robiť.

Obsah knihy spolu s tými sloganmi vzbudil otázky, či román hovorí pravdu alebo nie. V rozhovoroch sa ma často pýtali, nakoľko vychádza zo skutočných udalostí. Bolo jasné, že pre inšpiráciu k výsluchu na polícii a noci strávenej v cele som nemusel chodiť ďaleko. Stačili vlastné spomienky. Ale čo zvyšok?

Keby som od slova do slova opísal celý priebeh vyšetrovania súvisiaceho s vraždou môjho bývalého učiteľa, to by som k názvu mohol rovno pridať aj podtitul – *autobiografia*. Alebo *memoáre z vyšetrovania*, to by znelo lepšie. Vzhľadom na to, že vydavateľ vedel, kde je pravda, rozhodol sa dať knihu posúdiť odborníkom. Mali na to tri pracovné dni, počas ktorých vydavateľstvo nelenilo a pracovalo na finálnej verzii obálky. Právnici poslali odpoveď a ja som musel niekoľko sporných pasáží dodatočne prerábať. „Štyridsaťosem hodín, Dársky,“ oznámil mi Rega. Takže štyridsaťosem hodín, z toho dve a pol hodiny spánku, žiadne jedlo, iba desať vypitých káv a vo výsledku vyše dvadsať prerobených strán.

Našťastie, veľká časť textu mohla zostať bez zmeny – napríklad dosť podstatná dejová linka točiac sa okolo okultného spolku. Zdalo sa to byť natoľko nereálne, že nikto nepochyboval o tom, že to vyšlo z mojej hlavy. Postavam som zmenil mená a trochu som pozmenil aj priebeh udalostí, najmä tých, ktoré súviseli s obvinením hlavnej postavy. No výsledok stál za to.

Keď mi po prvom vyúčtovaní nabehla na účet päťmiestna cifra, chcel som zavolať do banky, či nenastala nejaká chyba. No skôr, než som to stihol urobiť, zazvonil mi mobil – bol to Oldrich Rega.

„Tak čo, spokojný, Dársky?“

„Toľko? Za prvý mesiac? Je to pravda?“

„Uhm,“ prisvedčil. „Už teraz s istotou vieme, že to bude naša najúspešnejšia kniha za posledné dva roky. Minimálne. Ak

tromfne päťdesiattisíc predaných kusov tej erotickej kraviny od Molnárovej, tak aj viac. A to si ešte predstavte, že by vás nezabásli v januári, ale v lete. A kniha by vyšla pred Vianocami.“ Aj cez telefón som videl, ako sa Rega zasníval. „Za prvý mesiac by ste mali na účte dvakrát viac.“

A koľko z toho by mal on, to som radšej ani nechcel vedieť.

„Musím končiť, Dársky, čaká ma hovor s istým vydavateľom z Čiech. Možno vašu knihu dostaneme aj tam... Tak si teda užívajte peniaze a píšite ďalej, ešte z vás bude milionár.“

Zavesil.

Zrekapituloval som si jeho posledná slová. Možno zo mňa bude milionár... Už som sa videl v drahom obleku, sediac vo Ferrari, ktoré garážujem pri obrovskej vile s rozľahlým pozemkom, akú mal Ricardo Diaz vo Vice City. Ja však nie som Tommy Vercetti a Košice nie sú Vice City, navyše tantiemy za predaj knihy zďaleka nie sú daždom zelených bankoviek za distribúciu drog. No keď mi o mesiac neskôr pristála na účte ďalšia výplata, síce o niečo menšia, ale stále pekná suma, konečne som sa osamostatnil od rodičov a zohnal si vlastné bývanie. Teda vlastné... išlo o podnájom. Peniaze za predaj knihy nepredstavovali záruku, aby mi v banke dali hypotéku na vlastnú nehnuteľnosť.

Opustil som rodné sídlisko a odsťahoval sa do štvrte, ktorá svojho času vystriedala Petržalku na poste najkriminálnejšieho sídliska na Slovensku. Bol to rozľahlý dvojizbák, šesťdesiat metrov štvorcových – veľké izby, veľká kuchyňa, veľká kúpeľňa s vaňou a sprchovým kútom. Majitelia mi ho ponúkli za dobrú cenu a zariadiť som si ho mohol podľa vlastných predstáv.

Čo sa týka lokality, nebolo sa čoho obávať. Najmladšie košické sídlisko stihlo dospieť, výrastkovia s pochybnou minulosťou sa premenili na mladých rodičov, a tak som namiesto policajných sirén a sanitiek odvážajúcich postrelené telá počul iba klasický, nikdy neutíchajúci ruch mesta.

A najväčšia výhoda bytu? Zo siedmeho poschodia bol nádherný výhľad na mesto.

To bolo v júli 2017, o mne a mojej knihe sa neustále hovorilo, recenzie mi predpovedali skvelú budúcnosť, vážení literárni kritici už o niečo menej (lebo, predsa len, kniha nebola žiadne vysokointelektuálne dielo, ale „*rýchlokvaska, o ktorej sa dnes hovorí a zajtra sa na ňu zabudne, hovno na papieri, ktoré otrasnou štylistikou a s kostrbatým slovosledom napísalo sotva odrastené dieťa*“, ako zhodnotila jedna recenzia).

Okej, povedal som si, keď som ju dočítal a o minútu na to som si objednal masívny stôl z mahagónového dreva spolu s pracovným poloblúkovým kreslom v koži za tisícpäťsto eur. Veď čo, žijeme len raz. Na obidva kusy nábytku som čakal tri týždne, nemohol som s nimi machrovať na kolaudačnej párty spojenej s akýmsi krstom knihy v kruhu „priateľov“. V kruhu „známych“ by sedelo lepšie, pretože počas predošlých týždňov sa mi ozývali ľudia, ktorých som roky nevidel, gratulovali mi k úspechu knihy, pýtali sa, kedy sa konečne stretneme, a ja, hlupák, som ich pozval na kolaudačnú párty. Viacerí z nich so sebou priviezli ľudí, ktorých som nepoznal vôbec, a tak sa stalo, že v ten júlový večer by som priateľmi nazval štyroch či piatich z tridsiatich hostí, ktorí sa mi nasáčkovali do bytu. Zvyšok boli prísavky, ktoré sa prišli zadarmo najesť, ožrať, zahuliť nejakú tú trávu, ktorú priniesol bohvieкто, a pozrieť sa na literárnu senzáciu, ktorej kniha sa predávala ako teplé rožky.

„Danko, skvelá kniha, takú dobrú som už dávno nečítal!“

„Vážne? Díky, kámo, a čo sa ti na nej páčilo najviac?“

Môj záujem bol úprimný, ale jeho odpoveď znela asi takto:

„No... vieš... hm... ešte som to nedočítal... ale asi... to obvinenie z vraždy!“

„Aha... Hm, tak díky.“

Pochopil som, že ju nečítal. Veď štyri roky na strednej jasne dokázali, že bol analfabet.

No ten večer mal aj svoje pozitíva. Medzi neznámymi osobami bolo aj zopár báb, ktoré vyzerali, akoby sem zablúdili z modelingovej agentúry. Najmä jedna z nich, vysoká blondínka so zelenými očami a neuveriteľne sexi nohami v obťahnutých kožených nohaviciach, sa mi teda riadne páčila. Prehodili sme zopár slov a ukázalo sa, že nemá len úžasne sexi dlhé dokonalé nohy, ale ide o celkom inteligentnú babu. Samozrejme, jej zovňajšok pútal každého, chlapi naokolo jej nazerali do výstrihu, ktorý toho viac odhaľoval než skrýval.

Ráno som sa zobudil na skládke odpadu. Chvíľu mi trvalo, kým som pochopil, že nie som v Pezinku, ale v mojej spálni. Na moje prekvapenie som v posteli nebol sám, sexi dlhonohá veľkopsá blondína ležala vedľa mňa. Spala otočená chrbtom ku mne, jednu ruku mala položenú na tvári a spod periny jej vykukoval zadok v čiernych nohavičkách. Napriek nenormálnej opici a bordelu naokolo som vyšiel zo spálne s úsmevom na tvári. Veď kto je šťastnejším človekom na Zemi? Mladý som, bohatý som, aj pekný som a noc som strávil v posteli s touto modelkou.

Keď som prešiel do obývačky, uvedomil som si, že spálňa na tom bola relatívne dobre. Fľaše, poháre, taniere, popolníky, zvyšky chlebičkov a plnených košíkov, nedojedený wrap pohodený na podlahe, vedľa niekoľko cigaretových ohorkov...

„Au!“ vykrikol som, keď sa mi do bosej nohy zavítali zvyšky rozbitého skleneného pohára. Toto bude ešte dlhý deň.

Na pohovke spal chalan zhruba v mojom veku.

„Vstávame!“ zakričal som a zatlieskal rukami, aby som ho prebudil.

Chalan na pohovke sa zamrivil. „Čo je?“

Prišiel som k nemu bližšie, či ho nespoznám, ale zbytočne.

„Tvoje ctené meno?“

„Ctibor.“

„Čo?“

„Ctibor!“ snažil sa zakričať, ale znelo to ako pridusený chrapot.

„Aký Ctibor?“ Žiadneho Ctibora som nepoznal.

„Ctibor, prišiel som aj s Michalom.“

„Akým Michalom?“

„Dolníkom, doriti.“

„Aha, Mišo. A ten je kde?“

„Neviem,“ povedal a potiahol slinu, ktorá mu padala na gauč.

„Tak, Ctiborko, vstávame a ideme upratovať.“

„No to určite...“

„Potom choď spať domov.“

Ctibor ďalej ležal, ani sa nepohol. Vzal som z kuchynskej linky čierne vreca a začal doňho hádzať fľaše, schválne tak, aby sklo čo najviac rinčalo.

„Doriti, jebem,“ zahundral Ctibor a začal sa zviechať na nohy. „Kde je tu hajzel?“

„Druhé dvere,“ ukázal som mu.

Ctibor sa pomalým krokom pobral z izby. Otvoril som okno, aby som miestnosť vyvetral a ďalej zbieral sklenené fľaše. Teraz som ich do vreca nehádzal, ale potichu ukladal, lebo ani mne to rinčanie nerobilo dobre na uši.

„Hej, vstávaj! Musím sa vyšťať.“

Čo, *doriti*? Odbehol som za Ctiborom, ktorý stál pri záchodových dverách a pozeral sa dnu. Keď som sa postavil vedľa neho, uvidel som ďalšiu neželanú osobu v byte. Akési dievča sedelo pred záchodom, opieralo sa o stenu a vyzeralo, že ani nedýcha. Ogrcaný záchod som neriešil, čupol som si k dievčaťu a potriasol ním.

Nič.

Ešte to mi tak chýba, aby sa tu niekto predávkoval k smrti. „Hej,“ znova som ňou potriasol. „Hej!“ zakričal som, žiadna reakcia. Ctibor všetko potichu sledoval.

Musel som byť bledý, zelený, červený, spotený, všetko naraz. Krvi by sa mi nedorezali.

Párkrát som ju jemne prefackal a pritom kričal: „Hej! Vstávaj!“

Dievča otvorilo oči a mne odľahlo.

„Ježiš, sorry,“ povedala ospalo, mejkap mala rozmazaný po celej tvári. „Asi som to prehnala s pitím.“

„Asi,“ potvrdil som.

Snažila sa postaviť, tak som ju podoprel.

„Pomaly.“

„Práveže rýchlo, pošším sa,“ hnal nás Ctibor.

Vyšli sme zo záchoda, Ctibor skočil dnu a bleskovo zavrel dvere.

„Ako sa voláš?“

„Ivana. Nechcela som odísť bez Simony, chápeš.“

„Kto je Simona?“

„Veď moja kamoška... Čo si ju zbalil.“

„Aha.“

Ivana odrazu zbledla. „Bože, mne treba...“ chytila sa za ústa a začalo ju napínať. Otočila sa a utekala späť k záchodu.

„Ale tam je...“

Nestihol som dopovedať a ona nestihla otvoriť dvere. Vygrcala sa rovno na podlahu.

Už som na všetko rezignoval.

„Ježiš, fakt sorry, ja to upracem.“

„Choď domov, zavolám ti taxík.“ Vzal som do ruky mobil. „Teda, hádam si spomínaš, kde bývaš?“

„No nie som jebnutá... iba opitá.“

Taxík prišiel do piatich minút, takže Ivana už nestihla nič ogrcať.